

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 8 februari 2017

15/4080/B

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Violation de l'ordre public

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 21 december 2015 aangeboden door Meester S. Lathouwers, advocaat, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Leopoldplaats 10, voor en namens:

de heer J.F.,

zonder beroep, Belg, geboren te [...] op [...] wonende te 2660 Hoboken (Antwerpen), [...], doch woonstkeuze doende bij zijn raadsman, meester S. Lathouwers, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Leopoldplaats 10,

verzoekende partij,

toegelaten tot het voordeel van kosteloze rechtspleging ingevolge beschikking van het Bureau voor Rechtsbijstand van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen in datum van 04/12/2015,

en,

mevrouw S.B.,

geboren op [...] en wonende te Marokko, [...], doch woonstkeuze doende bij haar raadsman, meester S. Lathouwers, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Leopoldplaats 10,

vrijwillig tussenkommende partij,

hierna "verzoekers" genoemd

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 21december 2015,

- het schriftelijk advies van mevrouw A. Neven, substituut procureur des Konings dd. 19 januari 2016,
- het verzoek tot vrijwillige tussenkomst namens mevrouw S.B. neergelegd ter griffie op 4 oktober 2016,
- des tukken.

De raadsman van verzoekers werd gehoord in raadkamer op 11 januari 2017.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen. Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Marokko) op 26 maart 2013.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Hoboken, heeft op 9 december 2013 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut – geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten

Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- Verzoeker heeft de Belgische nationaliteit, verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit. Het huwelijk met verzoeker bood verzoekster de mogelijkheid om op haar beurt een verblijfsrecht in België te verwerven.
- Verzoeker heeft verklaard verzoekster te hebben leren kennen in juli 2012 tijdens een vakantie in Marokko (verklaring van 11 oktober 2013; stuk 2 van het openbaar ministerie), terwijl uit zijn paspoort blijkt dat hij slechts in Marokko was van eind augustus tot begin september (stuk van het openbaar ministerie). Tevens verklaarde hij dat hij na het huwelijk één week met verzoekster verbleven heeft in een vakantiehuis aan zee, terwijl hij blijkens zijn paspoort reeds twee dagen na het huwelijk Marokko heeft verlaten (*ibidem*). Dergelijke flagrante onwaarheden zetten zijn geloofwaardigheid uiteraard op losse schroeven.

- Het beroep tegen de weigeringsbeslissing tot erkenning van het huwelijk werd pas na meer dan twee jaren ingesteld. Dit getuigt geenszins van enige overtuigde wens van de gehuwden om snel herenigd te zijn.
- Dat verzoeker afwezig bleef op de zitting van 11 januari 2017 niettegenstaande zijn zogenaamde voornemen om aanwezig te zijn, laat evenmin blijken van veel overtuiging om het huwelijk erkend te zien. Een beambte van de burgerlijke stand noteerde overigens op 15 april 2013 dat verzoeker bij de aanvraag tot erkenning (overigens deed zijn zus blijkbaar steeds het woord) er apathisch bijzat. De familie van verzoeker mag dan blijkbaar overtuigd zijn dat een huwelijk voor verzoeker mogelijks een manier is om in zijn verzorging te voorzien en hem op het rechte pad te houden (zie de verklaring van J.N., stuk 9.3 van verzoekers), doch dergelijke bekommernis staat ver van het instituut van het huwelijk als zijnde gericht op een duurzame levensgemeenschap. Het is in dat verband veelbetekenend dat verzoeker toegeeft in zijn verklaring van 11 oktober 2013 dat hij verzoekster niet heeft ingelicht over zijn strafrechtelijk verleden.
- Verzoeker is maar liefst 19 jaar ouder dan verzoekster, wat op zich uiteraard niets bewijst, doch in het geheel van de feiten minstens argwaan wekt.
- De bewijzen van geldstortingen dateren alle van na dé afwijzing van een visumaanvraag, zodat het niet onredelijk is te denken dat aan dossieropbouw werd gedaan. Het is overigens zeer opmerkelijk dat bij het verzoekschrift 7 bewijzen werden gevoegd voor de periode van 27 juni 2014 tot 11 september 2015 en dat nadien nog eens 8 bewijzen werden neergelegd voor dezelfde periode en slechts twee bijkomende bewijzen voor de periode nadien (laatste betaling op 15 april 2016). Is dit slordigheid of moeten vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van de bewijzen, nu het slechts kopies zijn die werden neergelegd?

Gezien het strafrechtelijk verleden van verzoeker en de voormelde flagrante onwaarheden in zijn verklaring van 11 oktober 2013 dienen verzoekers te begrijpen dat hun "verhaal" kritischer bekeken wordt dan wanneer dergelijke elementen niet voorhanden zouden zijn, en dat de rechtbank sneller zal aanvaarden dat voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens aanwezig zijn die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het geheel van de dossiergegevens (in het bijzonder deze hiervoor vermeld), de chronologie van de gebeurtenissen en de passiviteit nadien wat betreft het realiseren van de hereniging van de gehuwden op basis van het afgesloten huwelijk, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde

Het verzoek wordt afgewezen.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend. ,

Geeft mevrouw S.B. akte van haar vrijwillige tussenkomst.

Verklaart de vordering van verzoekers toelaatbaar, doch wijst ze af als ongegrond.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op acht februari tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens ,griffier

E. De Bock, substituut procureur des Konings